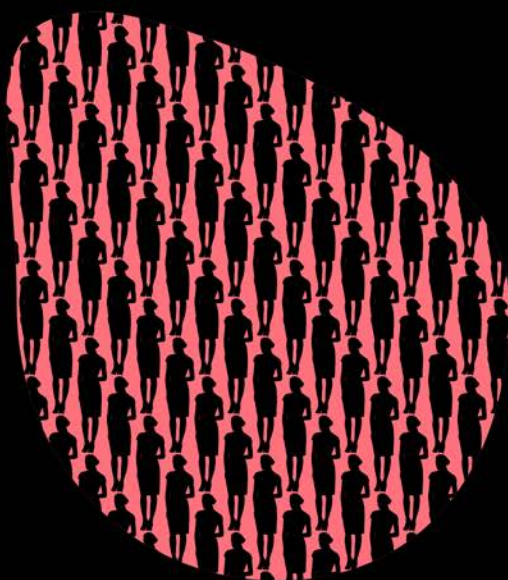

**Hervé
Le Tellier**

ANOMÁLIA

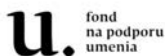
PREKLAD MÁRIA MICHALKOVÁ

Hervé Le Tellier

Anomália

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil
z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

Hervé Le Tellier

L'ANOMALIE

© Éditions Gallimard, Paris, 2020

TRANSLATION © Mária Michalková Rovná 2021

COPYEDITING Jana Šulková, Martina Kubealaková

COVER & ILLUSTRATION © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © Inaque 2021

ISBN 978-80-8207-129-3

ISBN E-BOOK 978-80-8207-130-9

Hervé Le Tellier
ANOMÁLIA

INAQUE

A ja, kto hovorí, že snívate, som tiež snom.
ČUANG-C'

Skutočný pesimista vie, že už je prineskoro ním byť.
VICTØR MIESEL, *Anomália*

I

ČIERNY AKO OBLOHA

(marec – jún 2021)

Existuje čosi podivuhodné, čo vždy prekoná poznanie,
inteligenciu a dokonca aj génia – je to nepochopenie.

VICTØR MIESEL, *Anomália*

BLAKE

Zabiť niekoho, to je nič. Treba pozorovať, sledovať, veľa rozmýšľať a v správnej chvíli prehľbiť prázdno. Tak je to. Prehľbiť prázdno. Zariadiť sa tak, aby sa vesmír zmžstil, natoľko zmžstil, že sa vtesná do hlavne pušky alebo na hrot noža. To je všetko. Nekläst si otázky, nenechať sa viesť hnevom, vybrať si postup, konať metodicky. Blake to všetko ovláda už tak dávno, že ani nevie, kedy sa to vlastne naučil. A to ostatné príde samo.

Blake si založil život na smrti iných. Prosím, len nijaké lekcie z morálky. Ak chcete diskutovať o etike, je ochotný odpovedať štatistikou. Pretože – Blake sa ospravedľňuje – pokiaľ minister zdravotníctva okresáva rozpočet, pričom zruší tu jeden tomograf, tam lekára a inde resuscitačné oddelenie, s veľkou pravdepodobnosťou celkom slušne skracaje existenciu tisícov neznámych. Zodpovedný, no nie vinný – známa pesnička. Blake je opačný prípad. Rozhodne sa nemá prečo ospravedľňovať, kašle na to.

Zabíjať nie je vecou vrodeneho sklonu, skôr dispozície. Duševného rozpoloženia, ak chcete. Blake má jedenásť rokov a nevolá sa Blake. Sedí v peugeot vedľa svojej matky na okresnej ceste neďaleko Bordeaux. Nejdú veľmi rýchlo, keď vtom cez cestu prebieha pes, náraz ich ledva vychýli, matka kričí, dupne na brzdu, autom to hádže zo strany

na stranu, motor sa zasekne. *Zostaň v aute, miláčik, božemôj, zostaň v aute.* Blake neposlúchne, ide za matkou. Na ceste leží kólia so sivou srstou, náraz jej preboril hrudník, po boku jej steká krv, ale nie je mŕtva, kvíli, povedali by ste, že je to detský plač. Matka v panike pobieha okolo, dlaňami zakrýva Blakovi oči, čosi drmolí, chce volať sanitku. *Ala mami, veď je to iba pes, obyčajný pes.* Kólia na popraskanom asfalte lapá po dychu, roztrieštené telo má skrútené do čudného uhla, zmietajú ním čoraz slabšie zášklby, umiera priamo pred Blakovými očami a Blake zvedavo pozoruje, ako zo psa prchá život. Je koniec. Chlapec trochu predstiera zármutok, teda tvári sa tak, ako si myslí, že sa vyjadruje zármutok, aby neznepokojil matku, ale v skutočnosti necíti nič. Matka tam stále stojí, celá zmeravená, Blake začína byť netrepezlivý, ťahá ju za rukáv. *Mama, poďme, už s tým nič neurobíme, je mŕtvy, poď už, prídem neskoro na futbal.*

Zabíjanie je aj otázkou schopností. Blake zistí, že na to má všetky potrebné predpoklady, keď ho strýko Charles zoberie na poľovačku. Tri rany, tri zajace – je to niečo ako dar. Mieri rýchlo a presne, vie sa prispôbiť mizerným karabínam aj tým najhoršie zoštelovaným puškám. Na jarmokoch ho dievčatá ťahajú: *Prosím tá, chcela by som žirafu, slona, gameboya, áno, poď, ešte!*, a Blake rozdáva plyšové hračky, hracie konzoly, stáva sa postrachom stánkov, kde sa strieľa, až kým sa nerozhodne robiť to nenápadne. Blakovi sa veľmi páči aj to, čo ho naučil strýko Charles: zaklať srnca, porciovať králiky. Aby sme si rozumeli, zabiť alebo doraziť ranené zviera mu nerobí radosť. Nie je zvrhlík. Nie, páči sa mu technická stránka veci, bezchybná rutina, ktorá prichádza opakovaním.

Blake má dvadsať rokov a pod svojím veľmi francúzskym menom Lipowski, Farsati alebo Martin je zapísaný do hotelovej školy v malom alpskom meste. No pozor, nie je to východisko z núdze! Mohol by robiť hocičo, má

rád aj elektroniku, programovanie, má talent na jazyky, tak napríklad angličtina – stačila mu trojtýždňová stáž u Langa v Londýne a hovoril prakticky bez prízvuku. Ale zo všetkého najradšej Blake varí, má rád chvíle uvoľnenia pri zostavovaní receptu, čas, ktorý plynie bez náhlenia aj v horúčkovitom ruchu kuchyne, dlhé pokojné sledovanie topiaceho sa masla na panvici, dusiacej sa bielej cibule, dvíhajúceho sa suflé. Má rád vône a korenia, rád tvorí na tanieri kreácie z farieb a chutí. Mohol byť najznamenitejším žiakom školy, ale: *Dofrasa, Lipowski (alebo Farsati, alebo Martin), naozaj by nezaškodilo, keby ste boli čo len trochu príjemný ku klientom. Toto povolanie je službou, službou, počujete, Lipowski (alebo Farsati, alebo Martin)!*

Raz večer v bare mu akýsi riadne podgurážený chlapík povie, že chce niekoho zabiť. Nepochybne má na to dobrý dôvod, problém s prácou či so ženou, ale Blakovi je to jedno.

„Urobil by si to za prachy?“

„Si blázon,“ odpovie Blake. „Úplný blázon.“

„Zaplatím ti, a dobre.“

Ponúkaná suma má tri nuly. Blake sa škerí.

„Nie. Žartuješ?“

Blake pije, dáva si načas. Chlapík sa medzičasom zosunul na barový pult, zatrasie ním.

„Počuj, poznám niekoho, kto by to spravil. Za dvojnásobok. Nikdy som sa s ním nestretol. Zajtra ti poviem, ako sa s ním dá spojiť, ale potom už nikdy nebudeme o tom hovoriť, jasné?“

V tú noc Blake vymyslel Blaka. Meno Blake si vybral, pretože keď si pozrel film s Anthonym Hopkinsom *Červený drak*, prečítal si Williama Blaka a zapáčila sa mu báseň: *„Ako démon z mračien vyjem bolesťou / za nocou sa tlačím / a pôjdem spolu s ňou.“* A potom Blake a lake, temná mláka, to ma láka.

Hneď na druhý deň sa na severoamerickom serveri objaví mejlová adresa istého blake.mick.22, vytvorená v akejsi internetovej kaviarni v Ženeve. Blake kúpi od kohosi za hotové repasovaný notebook, zaobstará si starú Nokiú a predplatenú kartu, fotoaparát, teleobjektív. Takto vybavený kuchársky učeň poskytne chlapíkovi kontakt na „toho Blaka“, avšak „bez záruky, že adresa je ešte stále platná“, a čaká. O tri dni pošle muž z baru Blakovi škrobenú správu, z ktorej je zrejmé, že si dáva pozor. Kládie otázky. Hľadá slabé stránky. Medzi dvoma správami nechá občas uplynúť celý deň. Blake hovorí o cieli, logistike, dodacej lehote a tieto opatrenia ho napokon upokoja. Dohodnú sa, Blake žiada polovicu vopred – to už sú štyri nuly. Keď muž spresní, že chce, aby to vyzeralo ako prirodzená smrť, Blake cenu zdvojnásobí a požaduje mesiac času na prípravu. Chlapík je teraz už presvedčený, že má do činenia s profesionálom, a prijíma všetky podmienky.

Je to jeho premiéra a Blake tvorí. Je do krajnosti punctičkársky, opatrný, vynaliezavý. Videl toľko filmov. Ľudia si nevedia ani len predstaviť, za čo všetko vďačia nájomní vrahovia hollywoodskym scenáristom. Od samého začiatku svojej kariéry bude dostávať peniaze za objednávku a detaily dohody v igelitovom vrecku ponechanom na ním určenom mieste: autobus, bistro, stavenisko, smetná nádoba, park. Vylúči priveľmi izolované miesta, kde by bolo vidno iba jeho, ako aj priveľmi frekventované miesta, kde by zas nikoho nezbadal on. Bude tam o niekoľko hodín skôr, aby si ustrážil okolie. Bude nosiť rukavice, kapucňu, klobúk, okuliare, zafarbí si vlasy, naučí sa nosiť príčesky, vtiahnuť líca, nafúknuť ich, bude mať desiatky ešpézetiek všetkých krajín sveta. Časom sa naučí hádzať nožom, *half-spin* alebo *full-spin* podľa vzdialenosti, vyrobiť bombu, extrahovať nezistiteľný jed z medúzy, bude vedieť za niekoľko sekúnd zmontovať a demontovať browning

9 mm, glock 43, nechá si platiť a bude nakupovať zbrane za bitcoiny, kryptomenu s nevystopovateľnými pohybmi. Vytvorí si stránku na neviditeľnom webe a darknet bude preňho hrou. Lebo na internete sú tutoriály na všetko. Stačí hľadať.

Jeho cieľom je muž, päťdesiatnik, Blake dostane jeho fotku aj meno, ale rozhodne sa volať ho Ken. Áno, ako Barbinho muža. Dobrá voľba: meno Ken mu totiž priznáva nie celkom ozajstnú existenciu.

Ken žije sám, čo je fajn, hovorí si Blake, lebo pri ženáčovi s tromi deťmi by si ťažko vedel predstaviť vhodnú príležitosť. Tento vek poskytuje málo možností na prirodzenú smrť: možná je autonehoda, únik plynu, srdcový záchvat, nešťastný pád. Bodka. Znefunkčnit' brzdy, upraviť riadenie, to Blake ešte neovláda, nevie si ani zaobstarať chlorid draselný na vyvolanie srdcového záchvatu ani otravu plynom nevidí ako reálnu. Bude to teda pád. Desaťtisíc mŕtvych za rok. Sú to najmä starci, ale pôjde to aj s týmto. A bitka neprichádza do úvahy, aj keď Ken nie je atlét.

Ken býva vo vile neďaleko Annemasse v trojizbovom byte na prízemí. Tri týždne Blake iba pozoruje a zostavuje plán. V predstihu si prenajal starý renault – dodávku. Zariadil ju základným vybavením – sedadlo, matrac, doplnková batéria na osvetlenie – a našiel si miesto na prázdnom parkovisku, ktoré prečnieva ponad okraj parcely. Vidí odtiaľ do bytu zhora. Ken odchádza každý deň okolo pol deviatej, prejde cez švajčiarsku hranicu, z roboty sa vracia okolo siedmej. Cez víkendy k nemu občas prichádza žena, profesorka francúzštiny v Bonneville vzdialenom desať kilometrov. Utorok je deň s najväčším počtom ritualizovaných činností, a teda aj najpredvídateľnejším programom. Ken sa vracia domov skôr, vzápätí odchádza zacvičiť si, o dve hodiny je späť, asi na dvadsať minút sa zavrie v kúpeľni, potom večeria pri telke, zdrží sa pri po-

čítači a ide si lahnúť. Takže v utorok večer. Pošle správu klientovi podľa dohody: „V pondelok o 20.00?“ O deň skôr, o dve hodiny skôr. Objednávateľ bude mať na utorok na desiatu večer alibi.

Týždeň pred stanoveným dňom dá Blake poslať Kenovi pizzu. Doručovateľ zvoní, Ken bez zaváhania otvára dvere, udivený sa dá do reči so zamestnancom, ktorý vzápätí odchádza aj so svojou škatuľou. Blake už nič viac nepotrebuje vedieť.

Nasledujúci utorok príde pred dvere s pizzou v škatuli on; najskôr pozoruje pustú ulicu, obuje si protišmykové návleky, skontroluje rukavice, chvíľu vyčkáva, napokon zazvoní, práve keď Ken vychádza zo sprchy. Ken v župane otvorí a pri pohľade na škatuľu s pizzou v rukách doručovateľa si vzdychne. Ale skôr než stihne povedať čo i len slovo, prázdna škatuľa padá na zem a Blake ho omráči dvoma paralyzérmi, ktoré mu pritlačí na hrud'. Výboj zloží Kena na kolená, Blake klesá spolu s ním, pričom ešte desať sekúnd stláča paralyzér, až kým sa Ken neprestane hýbať. Výrobca deklaroval osem miliónov voltov, Blake si jeden otestoval na sebe a skoro stratil vedomie. Stenajúceho a slintajúceho Kena ťahá do kúpeľne, pustí doňho ešte jednu dávku, aby si zabezpečil účinok, a gestom, ktoré si vyskúšal desaťkrát s kokosovým orechom, jediným pohybom s ohromujúcou prudkosťou uchopí do rúk Kenovu hlavu, zdvihne ju za spánky a z celej sily odhodí: lebka sa roztriešti o okraj sprchovej vaničky, pod nárazom praskne kosoštvorcová obkladačka. Hneď je všade plno krvi, šarlátovočervenej a lepkavej ako lak na nechty, cítiť ju železitým pachom teplej hrdze, ústa sú otvorené, ohromené, doširoka roztvorené oči sa upierajú na strop. Blake odhrnie župan: elektrické šoky nezanechali na pokožke nijaké stopy. Naaranžuje telo najlepšie, ako vie, podľa hypotetickej trasy, akú by mu predpísala príťažlivosť po tragickom pošmyknutí.

A zrazu, keď sa zdvihne a obdivuje svoje dielo, sa ho zmocní prenikavá potreba močiť. Blakovi by to nikdy nenapadlo. Treba povedať, že vo filmoch vrah nemočí. Potreba je taká nástojčivá, že mu dokonca hlavou preblesne myšlienka, že by si ulavil do misy, aj keď by ju potom musel dôkladne vyčistiť. Lenže ak budú fízli aspoň trochu inteligentní alebo jednoducho budú postupovať systematicky, nájdu jeho DNA. Stoppercentne. Teda to si povie Blake. Takže napriek naliehaniu mechúra naďalej postupuje podľa plánu, mŕšťiac tvár od múk. Berie mydlo, silno ho pritláča Kenovi na päťu, nakreslí ním stopu na podlahu a hodí ho v smere predpokladaného šmyku. Mydlo odskočí a pristane za toaletnou misou. Dokonalé. Vyšetrovateľ bude nadšený, keď ho nájde, celý šťastný, že vyriešil záhadu. Nastaví teplotu vody na maximum, otočí kohútikom a prúd vody zo sprchy namieri na tvár a hrud' mŕtvol, vyhýbajúc sa kontaktu s vreľou vodou, a vychádza zo sprchy.

Potom beží k oknu, zatiahne závesy, posledný raz skontroluje miestnosť. Nič nenaznačuje, že tadiaľ niekoľko metrov ťahali telo, a podlahu začína zalievať ružová voda. Počítač je zapnutý, na monitore vidno anglický trávnik a rozkvitnuté záhony. Ken bol dobrý záhradkár. Blake odchádza z domu, dá si dolu rukavice, nenáhľivo kráča ku skútru zaparkovanému dvesto metrov od domu. Naštaruje, prejde kilometer, zastane, aby sa konečne vymočil. Dofrasa, ešte stále má obuté čierne bavlnené návleky.

O dva dni znepokojený kolega upovedomí políciu, ktorá zistí, že Samuel Tadler mal smrteľnú nehodu. Blake ešte v ten deň dostane zvyšok peňazí.

Všetko toto sa stalo už veľmi dávno. Odvtedy si Blake zariadil dva životy. V jednom je neviditeľný, existuje pod dvadsiatimi priezviskami, toľko má, samozrejme, aj mien, ako aj zodpovedajúcich pasov všetkých možných krajín, niektoré z nich dokonca biometrické, áno, je to

jednoduchšie, ako by človek predpokladal. V tom druhom živote sa volá Jo a z dostatočnej vzdialenosti riadi pekný parížsky podnik zabezpečujúci donášku vegetariánskych jedál do domu, má filiálky v Bordeaux, Lyone a teraz už aj v Berlíne a New Yorku. Jeho spolupracovníčka a zároveň manželka Flora a ich dve deti sa sťažujú, že často cestuje a niekedy je preč prídlho. To je pravda.

*

21. marca 2021

Quogue, štát New York

Dvadsiateho prvého marca je Blake na cestách. Beží v jemnom daždi po vlhkom piesku. Má dlhé plavé vlasy, bandanu, čierne okuliare, žltomodré tepláky – pestrá neviditeľnosť bežca. Prišiel do New Yorku pred desiatimi dňami s austrálskym pasom. Jeho transatlantický let bol taký hrozný, že naozaj veril, že mu odbila posledná hodinka, že sa nebesá dožadujú pomsty za všetky tie kontrakty. Pri jednej z turbulencií mu plávajúca parochňa takmer odletela z hlavy. A teraz už deviaty deň beží svoje tri kilometre po pláži pod sivým nebom v Quogue, popred luxusné vily za nie menej ako desať miliónov dolárov. Osídlili duny a ulicu nazvali jednoducho Dune Road, vysadili borovicu a tŕstie, aby zo žiadnej vily nebolo vidno susednú, aby ani jeden majiteľ nemusel pochybovať, že jemu jedinému patrí celý oceán. Blake beží pomalým tempom, neponáhľa sa, a náhle, tak ako každý deň o tomto čase, sa zastaví oproti nádhernému nízkemu domu obloženému sekvojovými doskami, so širokými presklenými dverami a schodmi, ktoré z terasy vedú až k moru. Predstiera zadýchanie, následkom imaginárneho pichania v boku sa predkloní, a tak ako každý deň zdvihne hlavu a zakýva mužovi v diaľke, trocha zagulatenému päťdesiatnikovi,

ktorý pod prístreškom pije kávu, opretý laktom o zábradlie. Spoločnosť mu robí mladší muž s krátkymi hnedými vlasmi. Drží sa v úzadí, chrbát má opretý o doštenú stenu, s ustaraným výrazom sleduje piesčitý breh. Sako na ľavej strane mu nadúva neviditeľné puzdro. Pravák. Blake sa k nim s úsmevom blíži, tento týždeň už druhýkrát, stúpa piesčitým chodníkom medzi kručinkou a nízkou trávou.

Nenáhľivo sa pretiahne, zívne, vyberie z ruksaka uterák, osuší si tvár, potom vytiahne poľnú fľašku a poriadne si odpije studeného čaju. Čaká, kým sa mu starší muž prihovori.

„Dobrý deň, Dan. Ako sa máte?“

„Hi, Franck,“ prehodí Dan-Blake, ešte stále dychčiac, so zmraštenou tvárou, predstierajúc kľč.

„Hnusný čas na behanie,“ povie muž, ktorý si od ich prvého stretnutia pred týždňom necháva rásť sivé fúzy a bradu.

„Celý deň je hnusný,“ odpovie Blake, zastaviac sa päť metrov od nich.

„Myslel som na vás dnes ráno, keď som si pozeral kurz akcií Oracle.“

„Ani mi nehovorte. Viete, čo môžem predpovedať na nasledujúce dni, Franck?“

„Čo také?“

Blake starostlivo poskladá uterák, uloží ho do ruksaka, pokojne doň zastrčí aj fľašku a obratom vytiahne pištoľ. A hneď aj strieľa, najskôr na mladšieho muža, trikrát, náraz ho odhodí dozadu a vzápätí sa zosunie na lavičku, potom trikrát na ohromeného Francka, ktorý ledva nadskočí, padá na kolená a zvalí sa na zábradlie.

Vždy sú to dva zásahy do hrude a jeden doprostred čela. Šesť rán za sekundu z P226 s tlmičom, koniec koncov, hluk prehlušili vlny. Ďalšia bezchybná zákazka. Lahko zarobených stotisíc dolárov.